

PASCAL DELWIT trancheert de regeringen van Demotte en Picqué

Een wat modernere PS, de jeunesse van Ecolo

Na Peeters II begin deze week, legden gisteren de Waalse / Franstalige en Brusselse regering de eed af. Pascal Delwit houdt Demotte II en de ploeg van Brussels minister-president Charles Picqué tegen het licht.

De nieuwe regeringen van het Waalse Gewest, het Brusselse Gewest en de Franse Gemeenschap vertonen niet alleen stabiliteit en continuïteit tegenover de uitdurende executieven, maar ook een aantal wendingen en veranderingen. De grootste continuïteit is ongetwijfeld die van de ministers-presidenten, die allemaal op hun plaats blijven zitten. Charles Picqué zwaait opnieuw de scepter over het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, terwijl Rudy Demotte het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap blijft leiden. Naast die vaste waarden blijft ook een kern van ministers op post: Jean-Claude Marcourt, Fadila Laanan en Emir Kir voor de socialistische partij en André Antoine, Benoît Lutgen, Marie-Dominique Simonnet en Benoit Cerexhe voor de CDH. Bij de christendemocraten verschijnen (in dit stadium) geen nieuwe gezichten in de executieven van de gefederaliseerde entiteiten. De nieuwe regeringen zullen dus in een moeilijke economische en budgettaire context

hun voordeel kunnen doen met de ervaring van heel wat van hun leden.

Minder opvallend maar toch fundamenteel voor de drie partijen is dat men bij de ministerkeuze goed rekening heeft gehouden met een evenwichtige vertegenwoordiging van de verschillende streken. In het Waalse Gewest vertegenwoordigen de vier socialistische ministers Henegouwen, Luik en Namen; de Franse Gemeenschap krijgt een socialiste uit Brussel, terwijl de Luxemburger Philippe Courard naar de federale regering wordt gestuurd. De twee ministers van Ecolo komen uit de twee grootste Waalse provincies, Henegouwen en Luik, en de twee ministers van het CDH vertegenwoordigen Luxemburg en Waals-Brabant, terwijl Luik een CDH-minister in de Franse Gemeenschap heeft.

Duurzame ontwikkeling?

Naast alle continuïteit is er toch ook ruimte voor verandering. De meest evi-



PASCAL DELWIT

doceert aan het Centre d'étude de la vie politique van de Université libre de Bruxelles (ULB)

dente vernieuwing is het versterkte partnerschap tussen het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap. Maar de verandering blijkt ook duidelijk uit de retoriek en de communicatie rond de installatie van de nieuwe regeringen. Iedereen heeft de mond vol over duurzame ontwikkeling. Het blijft afwachten wat dat in de praktijk zal worden.

We hebben het al opgemerkt: de casting van de CDH is niet veranderd, afgezien van

het wegvallen van Catherine Fonck, die werd opgeofferd als minister. Elio Di Rupo heeft een team samengesteld dat met het verleden breekt: vaarwel Jean-Claude Van Cauwenberghe en José Happart, vaarwel Michel Daerden, die naar de federale regering gaat. Met Rudy Demotte, Jean-Claude Marcourt, Paul Furlan en Eliane Tillieux heeft de PS een degelijke, wat modernere ploeg. De twee nieuwkomers brengen elk iets anders mee. Paul Furlan, die in zijn kiesdistrict Thuin een mooie persoonlijke score heeft behaald, vertegenwoordigt de deels stedelijke, deels landelijke zones en zal als uitdierend voorzitter van de

Waalse vereniging van steden en gemeenten de belangen van de gemeenten verdedigen. Eliane Tillieux is de enige vrouw in de regering. Zij is voortaan het boegbeeld van de PS in Namen, de hoofdstad van Wallonië, waar de partij in oktober 2006 in het stof beet en waar aartsvijanden Jean-Louis Close en Bernard Anselme niet meer in staat lijken om een hoofdrol te spelen. Het valt

haar territoriale vertegenwoordiging heeft gelet, is haar casting erg homogeen. Met Jean-Marc Nollet (39) en Philippe Henry (38) als Waalse ministers en Emily Hoyos (32) als voorzitter van het Waalse Parlement, krijgen we drie figuren die identiek hetzelfde politieke en sociale parcours hebben afgelegd: het engagement in de studentenbeweging, het voorzitterschap van de

De nieuwe regeringen zullen in een moeilijke economische en budgettaire context hun voordeel kunnen doen met de ervaring van hun leden

trouwens op dat Namen bij de socialistische posten heel goed vertegenwoordigd is, met Jean-Marc Delizée in de federale regering, Jean-Charles Luperto als voorzitter van het parlement van de Franse Gemeenschap en Eliane Tillieux in de Waalse regering. Op die manier wil Elio Di Rupo een steuntje geven aan de PS in Namen, een provincie met een groeiende bevolking, maar waar de partij het niet gemakkelijk heeft.

Ecolo neemt risico

De keuze van Ecolo lijkt een gok. Hoewel de groene partij eveneens op

Fédération des étudiants francophones (FEF) en dan de stap naar de politiek en Ecolo, onder de hoede van Jacky Morael. Hun achtergrond lijkt dus sterk op die van Jean-Michel Javaux, de geestelijke zoon van Morael.

In de algemene vergadering van Ecolo is er in het openbaar geen vuiltje aan de lucht, maar toch maakt de keuze niet iedereen gelukkig. Jean-Marc Nollet, wiens eerste ervaring als minister tussen 1999 en 2004 geen onverdeelde succes was, en Philippe Henry, een weinig bekende, vrij vage figuur, zullen moeten bewijzen dat de leiding van Ecolo een berekend risico heeft genomen.